

som blev udtalt af den ærede sidste Taler med Hensyn til, at det vilde blive en Ordning, der vilde være til Gene for Sagførerne, og som man fra deres Synspunkt ikke kunde gaa med til. Dersom virkelig det skulde være det Afgjørende, at man kunde betragte denne Institution som en Myndighed, der vilde øve en gavnlig disciplinær Indflydelse til Bedste for Publikum overfor Sagførerne, havde jeg egentlig Mindre imod den, men jeg er bange for, at ved den Organisation, som derved fremkommer, vil Sagførerstanden over hele Landet faae en Repræsentation, en ensidig Repræsentation — den vil let kunne blive ensidig Repræsentation for Standen — som vil kunne optræde paa Sagførernes Vegne som en samlet Myndighed overfor Administrationen og overfor Publikum; det vil blive en Ordning, som vil give Sagførerstanden en Magt og Betydning, som vil være til Gavn for den, men ikke til Gavn for Befolkningen. Det er fra dette Synspunkt, jeg har Betæneligheder ved Gjennemførelsen, hvad jeg tillod mig at udtale sidste Gang, og det er disse Betæneligheder, som jeg vilde ønske, at det høie Thing vilde tage under Overveielse, da Sagen nu igjen ligger for.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal begynde med den Bemærkning, at det jo naturligvis er Hensigten med Lovforslaget saa vidt mulig at formindste den stærke Tilgang til Sagførervirksomheden, som Erfaringen viser har fundet Sted siden Loven af 1868. Men samtidig dermed maa man ikke være blind for — og det har jeg naturligvis heller ikke været blind for — at det er Noget, man ikke kan naae, som der slet ikke kan være Tale om at naae i en Grad, som kan kaldes egentlig tilfredsstillende; thi der er den Omstændighed i Veien, at der allerede nu er et langt større Antal Sagførere, end der behøves, og deri vil der i Følge Naturens Orden ikke foregaa nogen Forandring før efter en lang Arrække. Selv om man vilde tænke sig, at man vilde ganske stoppe Afdgangen til at blive Sagfører fra Dato af, vilde det jo, da man ikke kan slaa de Sagførere ihjel, som ere tilstede, ligesom man slaar de overflødige Hundehvalpe ihjel, alligevel være uundgaaeligt, at man gennem en lang Arrække vilde komme til at lide af den Ulempe, at der var et for stort Antal Sagførere. Derfor, en Forandring, som kunde virke strax eller meget hurtigt, som vilde reducere Antallet af Sagførere til det, der egentlig behøves, er en Umulighed. Det, som jeg har tilstræbt, er kun at forsøge paa at virke

hen til, at der i Tidens Længde indtræder en Formindskelse, og Virkningen af denne Reform vil derfor heller ikke kunne vise sig før efter et længere Tidsrum. Jeg vil her bemærke, at jeg har jo ingenlunde søgt at naae Maalet paa den Maaade, at jeg har opstillet vilkaarlige Stranker eller Begrænsninger; men alle de Begrænsninger, som ere opstillede, ere i Følge min Formening nyttige og gavnlige. Sagen staar jo ikke saaledes her, at der kan være Tale om, at det er umuligt at blive ved med det Nuværende; det er der naturligvis ikke; at det kan gaa, viser Erfaringen; men det er ikke godt. Det maa nemlig erindres, at samtidig med den store Forøgelse af Sagførere klages der stadig fra Retterne over den stigende Uduelighed hos Sagførerstanden. Der klages fra Retternes Side over, at Indlæg og hele Processførelsen bliver slettere, og det er en ret naturlig Følge dels af, at Folk efter min Formening uden den fornødne Forberedelse kunne komme ind i denne Virksomhed, og dels af den manglende Velse, som er en Følge af, at de Flejste af dem ikke have noget Synderligt at bestille, og at de Principaler, hos hvem de have været uddannede, heller ikke have haft noget Synderligt at bestille. De Forholdsregler, jeg har foreslaaet, ere saaledes ingenlunde saadanne, som blot gaa ud paa mekanisk at formindste Antallet af Sagførere, men Forholdsregler, der ogsaa maa siges at være nyttige i Henseende til at tilveiebringe større Dygtighed, større Besindighed og større Paalidelighed i Standen. — Jeg vil først bemærke, at naar man sammenligner dette Forhold med den almindelige frie Konkurrence og som Følge deraf mener, at Sagførerforretningerne blive billigere, naar der er et større Antal Sagførere, saa har det netop viist sig, at man heri tager fuldstændig feil, og det har sin naturlige Grund deri, at medens der paa det industrielle og andre lignende Omraader ikke er nogen bestemt Grænse for Produktionen, medens der kan produceres Mere og Mere, og medens der, naar der produceres billigere, kan paaregnes en større og større Afsetning, er Forholdet med Hensyn til Sagførerne dette, at der egentlig ikke er Mere end et vist Quantum Forretninger, som skulle deles mellem de tilstedeværende Sagførere. Der kan egentlig ikke fornuftigvis staves Forretninger, eller det er i alt Fald ikke ønskeligt, at der staves Forretninger blot for at give Sagførerne Noget at bestille. Derfor viser der sig det Fænomen hos os, at Sagførerforretningerne ere ikke bleone billigere med det stigende Antal af Sagførere, men dyrere, hvilket simpelthen ligger i, at dette større